

«ІНШИЙ ЯК ТОЧКА ВІДЛІКУ» - НОВА ФОРМА ПЕДАГОГІЧНОЇ СТРАТЕГІЇ ПРИ ВИКЛАДАННІ ІСТОРІЇ КРАЮ

Соколова Л.С., Латишева Л.П. *(Одеська державна академія будівництва та архітектури, м. Одеса, Україна)*

У сучасному суспільстві співіснують різні культури, іншими словами, йому властива «багатокультурність» (полікультурність, мультикультурність). Відмінності й характерні риси, притаманні носіям різних культур, визначаються мовою, релігією, освітою, етнічним походженням та національною приналежністю, а також ідеологією та історією.

Україна є поліетнічною, а відтак і полікультурною державою. Наприкінці XVIII століття вона була найбільш українською (українці склали 90% населення Лівобережжя та 80% – Правобережжя). За національним складом населення Одещини суттєво відрізняється від інших регіонів України. Тут мешкають представники понад 133 національностей та народностей, особи некорінної національності становлять понад 45% населення області.

Пріоритетними засадами міжкультурного порозуміння сьогодення є парадигма освіти – «інший як точка відліку». Така нова форма педагогічної стратегії сприяє вихованню толерантності і формуванню громадянина полікультурного суспільства, якому притаманне розуміння культурного плюралізму.

Знайомство з історією заселення краю різними народами – це перший крок такого розуміння. На Одещині виділяють чотири етнічні зони: північну, що тяжіє до Поділля (майже винятково українську), центральну (з динамічною міграцією), Буджак, компактно заселений переважно українцями, болгарами, молдаванами, гагаузами, та Одесу.

Отже, коли історію нашого краю розглянути подібним чином, через історії його народів, через біографії його людей, через присутність давніх багатих традиційних народних культур в нашому сьогоденні, носіями яких залишаються представники різних етнічних груп, а захисниками – їхні культурні товариства, тоді багатоетнічна студентська аудиторія може отримати привабливий образ різноманітності у єдності та єдності у різноманітності.

Інтеркультурний підхід – це нова методологія, що прагне ввібрати у пізнання реального життя психологічні, антропологічні, соціальні, економічні, історичні, політичні й культурні дані.

Цей підхід дає змогу історикам ширше бачити вітчизняну історію, оскільки погляд зсередини доповнює погляд ззовні, що дасть можливість порівняння та з'ясування спільного та особливого.